

I. stretnutie

Téma: Spoločníci na ceste

1 Kor 12, 12-31

Lebo ako je jedno telo a má mnoho údov, ale všetky údy tela sú jedno telo, hoci je ich mnoho, tak aj Kristus. Veď my všetci, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní, boli sme v jednom Duchu pokrstení v jedno telo. A všetci sme boli napojení jedným Duchom. Telo nie je jeden úd, ale mnoho údov. A keby noha povedala: „Nie som ruka, nepatrím k telu,“ tým ešte neprestáva patriť k telu. A keby povedalo ucho: „Nie som oko, nepatrím k telu,“ tým ešte neprestáva patriť k telu. Keby bolo celé telo okom, kde by bol sluch? A keby bolo celé sluchom, kde by bol čuch? Ale Boh rozložil údy, každý jeden z nich, v tele, ako chcel. Keby boli všetky jedným údom, kde by bolo telo? No takto je mnoho údov, ale iba jedno telo. A oko nemôže povedať ruke: „Nepotrebujem ťa!“ ani hlava nohám: „Nepotrebujem vás!“ Ba čo viac, údy tela, ktoré sa zdajú slabšie, sú nevyhnutne potrebné. A údy tela, ktoré pokladáme za menej ušľachtilé, zaodievame s väčšou úctou a naše nečestné údy majú tým väčšiu česť, kým naše čestné nič také nepotrebujú. Boh telo vyvážil tak, že slabšiemu údu dal väčšiu česť, aby nebola v tele roztržka, ale aby sa údy rovnako starali jeden o druhý. Ak teda trpí jeden úd, trpia spolu s ním všetky údy, a ak vychvaľujú jeden úd, radujú sa s ním všetky údy. Vy ste Kristovo telo a jednotlivo ste údy. A v Cirkvi Boh niektorých ustanovil po prvé za apoštolov, po druhé za prorokov, po tretie za učiteľov, potom sú zázraky, ďalej dary uzdravovať, pomáhať, viesť, dar rozličných jazykov. Sú vari všetci apoštolmi? Sú všetci prorokmi? Všetci učiteľmi? Robia všetci zázraky? Majú všetci dar uzdravovať? Hovoria všetci jazykmi? Vari všetci vysvetľujú? Ale usilujte sa o vyššie dary milosti. A ešte vznešenejšiu cestu vám ukážem.

Zamyslenie

„Spoločníci na ceste“, téma, ktorá nás na začiatku synody pozýva k uvažovaniu a modlitbe. Je to akoby počiatočná výzva k aktualizovaniu Božieho slova v problémoch, radoostiach i otázkach doby, v ktorej žijeme, pretože je to základná podstata nášho jestvovania, ktorú Boh zjavuje celými dejinami spásy.

Už na počiatku, keď „Pán, Boh,“ vytvoril z hlíny zeme človeka a vdýchol do jeho nozdier dych života... a umiestnil ho v raji Edenu, aby ho obrábal a strážil... Pán, Boh, povedal: „Nie je dobre byť človeku samému!“ (Gn 2,7.15.18) A keď z Adamovho rebra vytvoril ženu, priviedol ju k Adamovi. (por. Gn 2,21-24) Takto sa v kontexte stvorenia stávajú muž a žena prvými spoločníkmi na ceste života, voči ktorým sa vzápätí vedie až dodnes zdanlivo úspešný útok Nepriateľa tohto dokonalého Božieho diela. A odvtedy sa muž i žena stávajú aj spoločníkmi na ceste znášania dôsledkov prvého spáchaného hriechu. (por. Gn 3)

Neponechal však Boh človeka v tomto údele osamoteného, ale Sám sa mu stal spoločníkom na ceste vykúpenia, keď si z panenskej Matky vzal telo, stal sa človekom a „vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo, aby sme zomreli hriechu a žili pre spravodlivosť“; a aby „nás jeho rany uzdravili“. (1 Pt 2,24) A keď dočasne opúšťal tento svet, prisľúbil nám svoju neviditeľnú večnú prítomnosť (por. Mt 28,20) skrze svoje Eucharistické telo (por. Jn 6,56) i dar iného Tešiteľa, Ducha pravdy, ktorý je v nás a ostáva v nás. (por. Jn 14,13-18) Takto sa Boh stal človeku spoločníkom na ceste zomierania hriechu (por. Rim 6,11) i posvätenia v Pravde (por. Jn 17,17-19), ktorá povedie k prechodu do nadprirodzeného

života v nebi. A touto spásonosnou intervenciou Boh akoby v novom svetle zjavuje, že „Nie je dobre byť človeku samému!“ Ale: Je dobre byť človeku v spoločenstve!

Toto spoločenstvo sa v oboch spomínaných rovinách vzťahu dokonale buduje prostredníctvom Cirkvi ako tele Krista, v ktorom sme všetci údmi – teda spoločníkmi na ceste. Nemôže teda jeden druhému povedať: „Nepotrebujem ťa!“, pretože sú si všetci navzájom zvláštnym spôsobom jednotlivo potrební! Nemôže sa jeden starať iba o seba, pretože sa v rámci „tela“ majú starať jeden o druhého! Ved' Boh dáva tým slabším či menej ušľachtilým vždy väčšiu česť, aby boli všetci vyvážení a mali rovnakú hodnotu pred Bohom. I v radosi či bolesti nemôže jestvovať individualizmus, ale spoločenstvo. Je potrebné dožiť radosť a trpkosť pomáhať niešť! Pretože: „sme boli v jednom Duchu pokrstení v jedno telo a napojení jedným Duchom!“ Inými slovami: Sme jeden tím, kde sa nemôžeme postaviť do ofenzívy voči spoluhráčovi, ktorý nám dáva prihrávku na víťazný gól. Nemôžeme medzi sebou súťažiť, závidieť si či hrať sólo hry. V otázke spásy toto nemôže existovať. Ved' Boh nám v tomto Tele skrze víťazstvo Jedného dáva víťazstvo všetkým! (por. Rim 5,15.17-19) A ak chceme súťažiť, tak iba v službe i láske podľa slova: „Kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude sluhom všetkých“ (Mk 10,44); a „predbiehajte sa vzájomne v úctivosti“ (Rim 12,10).

A keďže nás spája jeden Pán, jedna viera a jeden krst, nech nás spája aj jedna Láska a jeden Cieľ, pre ktorý bojujeme spoločne každý podľa „povolania, ktorého sa mu dostalo“ (Ef 4,1), aby sa nik nevystatoval nad druhým! (por. 1 Kor 13,4; Ž 131,1n.) Ale nech vždy pamätáme na láskavé slovo nášho Majstra, ktorý nám i dnes hovorí: „Len jeden je váš Učiteľ, vy všetci ste bratia.“ (Mt 23,8) - teda spoločníci na ceste, na ktorej je ON sám spoločníkom každého!

Pomocné otázky pre diskusiu

Spoločníci na ceste - v Cirkvi a v spoločnosti ideme jeden vedľa druhého po rovnakej ceste.

- Som kresťanom pre seba, alebo s druhými? Ako môžem byť viac kresťanom s druhými a nie pre seba?
- Ako si k sebe navzájom v našom spoločenstve môžeme byť bližší?
- Ako sa viac usilovať v spoločenstve o jednotu, alebo čo môžem urobiť preto, aby sme eliminovali mentalitu polarizácie, rozdelenia, „sektárstvo“?
- Čo/kto mi príde na myseľ, keď sa povie „Cirkev“? A čo farnosť/„miestna Cirkev“?
- Môže sa niekto v našom miestnom spoločenstve Cirkvi cítiť, že nie je súčasťou farnosti /miestnej Cirkvi? A prečo je ponechaný na okraji?
- Akú predstavu mám o miestnej Cirkvi, t. j. o našej farnosti - čo by v nej malo určite byť (od najdôležitejších po menej podstatné), čo mi tam chýba, čo hodnotím pozitívne - negatívne? Možno, aký je môj „sen o Cirkvi“?
- Kam kráča súčasná Cirkev/naše spoločenstvo/naša farnosť? Sme na spoločnej ceste „cieľa-vedomí“? Kam vlastne smeruje naša cesta? Ide Cirkev/spoločenstvo správnym smerom za svojim cieľom? Ako môžeme my - ako súčasť Cirkvi, kráčať správnym smerom?